Any III. SABADELL 6 de Febrer de 1915. Núm. 74.

SABADELL FEDERAL

Setmanari porta-veu del Partit Federal

Redacció i Administració: Jardí, 7 i 9
Els originals no's tornen.
Dels articles ne son responsables els seus respectius autors.

SUBSCRIPCIÓ MENSUAL . . . **50** CÉNTS.
NOMBRE SOLT . . . . . **10** »

EL MONUMENT A FERRER
I L' INTERVENCIONISME

Un telegrama de la Agencia Fabra ha omplenat d'alegría als mauristes, als reaccionaris, a la germanofilia i als patriotes curts de gambals. No comprenem aquest exultament. El compendríem si el Murat de Bruseles fés demolir el monument per a satisfer el preg dels espanyols que han demanat aquest demoliment. Peró no hi ha hagut rés d'això. L'invasor,—les autoritats intruses a Bruseles,—ha defensat, segons el telegrama, la estátua den Ferrer de les injuries que havía sofert durant la nit del dia vint-i-tres del passat mes.

En la nit d'aquest dia es va malmetre el monument: pod ser faríen ells lo que feren dos mauristes i un «torero» al peu del monument de un sabi, i el governador alemany de Bélgica va ordenar qu'es retirés l'estátua del monument per a evitar possibles danys i ofenses. Si això ha passat aixís, els ferreristes deuen enviar un missatje de gratitut als compatriotes del sabi Haeckel, el primer firmant de la protesta universal contra l'afusellament den Ferrer.

Peró, ha passat lo que esplica Fabra en la forma en que fa el relat?

Es cosa rara que al cap dels dos mesos en que Bruseles está invadida s'atenti contra un monument que mai fou objecte de la més petita ofensa quan Bruseles era la capital lliure de una nació independent. Qui formaría el grop de revoltats contraris a Ferrer? Belgues, flamencs o valons, no és probable, perque no están per bromes, futeses, bagateles i fatuitats. Espanyols? Tampoc és per a creure. Els jesuites? Menys; han sigut barbra i crudelment tractats pels invasors. Alemanys católics, del Centre Católic Alemany? Pod ser!

Lo que no pod ser és que hagi sigut retirada la estátua de Ferrer, per la sencilla raó de que a Bruseles no existeix aquesta estátua. El monument a Ferrer és una al·legoría del Lliurepensament, i en ell no hi ha alussiu a Ferrer rés més que les lletres de l'endreça.

A Bruseles hi ha, ademés del monument a Ferrer, una llosa que fa «pendant» amb la que és conmemorativa de les execucions dels comptes de Egmond i de Horn, d'ordre del duc de Alba.

Alemanya, al fer bons als pitjors governants espanyols que várem enviar com a l'América, com a les Filipines, de totes castes i de tots els procedirs, ja crudels com tudescs, ja justiciers i generosos com homes, ha esborrat amb sang de belgues el significat, massa generalitzador de les lloses. En quant a Ferrer, si Alemanya va contra el monument agravía a n'aquells sabis alemanys que protestaren contra l'injust afusellament; amb aquest procedir, demostra una estulticia impropia de la seva cultura, perque amb aquesta nova violació no conquereix als espanyols ja fermats al carro de la seva gloria, i en canvi, es fa mal-veurer amb aquells que confiaven encare amb els compatriotes de Frederic Nietszche, mestre de moral dels estatistes guerrers germánics.

Es que seduits els alemanys pels amics de camaradatge espanyols, creuen amb la llegenda del Ferrer terrorista, inductor de criminals llençadors d'explossius?

En aquesta suposició, hi ha que arreconar la llógica en la patria de Kant, doncs al al compaginar aquesta llegenda ferrerista amb la historia que escriuen submergibles, morters i zeppelins, lo obligat era donar, no el nom de Ferrer, sino el de Morral, a un dels zeppelins més audaços en el bombeig de ciutats indefenses.

Peró a nosaltres lo qu'ens indigna no és l'acte passatger d'unes autoritats intruses; és l'alegría, el goig d'alguns compatriotes nostres, i aquesta indignació no pervé de la hostilitat en les ideies, sino que veiem en aquesta tonta alegría un indici d'aquesta propensió al intervencionisme, que té en nostra nació, des de el bisbe Don Opas als afrancesats i els absolutistas, una llarguíssima filera de traidors més o menys intencionats i conscients.

A nosaltres ens repugna tota intervenció estranya, a no ésser la purament esperitual, com la protesta del 1909, i aixís execrem la dels cent mil fills de Sant Lluís en favor de l'absolutisme de Ferrán VII i contra els liberals, com la de Anglaterra i França en favor de Isabel II i en contra dels carlistes. Es odiós que Anglaterra hagi impedit la aliança aduanera de Portugal i Espanya; peró no ho és menys qu'es pidoli l'auxili del exército alemany per a demolir el monument erigit en la capital de Bélgica, peró no per Bélgica, a la memoria de un lliurepensador amb els óbols de tot el món. Per a nostres contraris, Ferrer será lo que vullguin, un monstre; peró no negarán que és un espanyol admirat i volgut per molts espanyols. El temps, que purifica les passions, faría que avui s'indignessin els més absolutistes si sapiguessin que estrangers havíen destruídes lloses, cuadres, estátues conmemoratives de Padilla, del bisbe Acuña, dels agermanats, de Riego; protestaríen, com nosaltres protestaríem també, si lliberals, si republicans estrangers esfondressin la estátua de Felip II o de Ignaci de Loiola.

Peró hi ha patriotes capaços de demanar la intervenció alemanya per tan insignificant servitut com el de portar a Maura a la presidencia del Consell de ministres.

Nosaltres créiem extingida la especie d'aquells estúpits espanyols que utilitzaven de la influencia estrangera fins per a casar a la reina Isabel, doncs és sabut que en les noces reials del 1846 intervingueren més directa-els diplomátics de l'Anglaterra i de la França que el cor dels nuvis.

Per les zones neutrals

Demá diumenge, a dos quarts de dotze del matí, el conegut regidor del Ajuntament de Barcelona i secretari de la comissió consistorial de dita ciutat que entén en la aprovació de les zones neutrals, nostre correligionari Oriol Martorell, donará una CONFERENCIA sobre aquest tema de tanta actualitat, en nostre local del Círcol Republicá Federal.

Vergüenza nacional

En Valladolid se han tallado y reconocido ciento cincuenta aspirantes a guardias municipales y urbanos. Algunos de ellos ostentan títulos académicos.

Al leer el martes último la anterior noticia, recibió nuestro espíritu tal sacudida que no es fácil vuelva, en mucho tiempo, al estado de placidez en que se había sumido.

Nosotros ansiamos ver una España en que no algunos sino todos sus guardias estén investidos de aquellos títulos acreditativos de

haber pasado por las aulas donde se cultivan las inteligencias y se moldean los corazones, *puliendo los sentimientos del hombre*, para hacerle digno de si mismo y de sus conciudadanos.

Harto acostumbrados estamos a tropezar, en nuestras antiguas y constantes andanzas por este desdichado país, con guardias y hasta con individuos cuya significación social y oficial está muy por encima de la de dichos modestos funcionarios, que además de no poseer la más rudimentaria cultura, carecen en absoluto de todo principio de educación en cuanto a lo que respecta a los deberes del hombre en la sociedad.

Y aquí, donde el censo de los analfabetos *es aterrador, da tristeza, mejor dicho: rabia*, ver que en minoría de ciudadanos cultos, los intelectuales, los encargados de salvar a España, tengan precisión, para no morirse de hambre, de agarrarse a la espuma del presupuesto y ¡oh vergüenza! vestirse de arlequines, para perseguir verduleras clandestinas, acompañar por las calles el carretón que caza los perros vagabundos y barrer las habitaciones de algunos concejelitos.

¿Qué es eso del problema clerical, obrero, agrario, ni siquiera del político? En España no hay más que un problema: el de la cultura. Y este se revuelve creando centros de en*señanza verdaderamente moderna, poniendo* a cubierto de todas sus necesidades a los cultivadores del cerebro humano, alentando al estudio a la juventud y garantizándole el porvenir al darle seguridad de que, al sacrificar tiempo, energías y dinero, dedicándose al estudio, no sería estéril el esfuerzo que haga en provecho de sus semejantes.

Nuestra dulce aspiración es que desaparezca el maldito analfabetismo de este suelo; que ostenten títulos académicos todos los que aspiren a ocupar las más humildes plazas; pero interín esto llegue, mientras el demonio de la ignorancia sea el dueño y señor *del alma española, que sean guardias los* estúpidos, los groseros, los ineducados y que se les abran las puertas del santuario a los elegidos del saber, a los iniciados en la Ciencia.

En último resultado, si algún día llegamos a avanzar un poco en el camino de la perfección, para bien poco se necesitarán tantos guardianes del orden. Entonces será cosa de arrojar sus vergajos al fuego y avergonzarnos al recordar que, por nuestro criminal indiferentismo, impedimos a los hombres cultos a descender a tan bajo nivel.

Aunque tal vez se hayan trocado los pa*peles y, en cambio de estos munícipes* exóticos, tengamos por esos centros directivos intelectuales exóticos también: analfabetos que echaron a empujones de los puestos que habían ganado por sus merecimientos a los idóneos, colocándose ellos, apoyados por el caciquismo, único Dios todo poderoso en este país de idiotas.

Trabajemos sin descanso por demoler tan terrible plaga y tengamos la seguridad de que habremos contribuído a proporcionar la dicha a nuestra desventurada patria.

F Moliner Salcedo.

"España"

Amb aquest títol—gloriós prestigi d'una raça morta—ha aparegut un setmanari nacional, per on s'escolarán tots els reflexes d'una nova Espanya que reneix. Plomes daurades d'un calent prestigi el redacten i els cervells que les dicten no son de gent—segons propia confessió—ni del tot jove ni del tot vella. Gent que saben del passat, que comenten el present i preveuen l'avenir. *Gent que han sentit ens els greus* problemes ja pretérits d'aquesta nació, com un ofegat crit de reviscolament, com un titubeig d'avençar de nou, com si una secreta força comencés a corre pels pulmons inerts. I armats amb la més pura i noble llealtat s'han llençat a la palestra com uns hardits paladins que volen lluïtar per la realitat de les idees, dels fets i de les coses. No a la manera de utopistes, d'ideológics, d'«intelectuals», sino amb la més franca expressió de la inteligencia, i fins en la col·laboració no hi haurá categoría de cervells ni prestigis de ploma i no será mirat ni la procedencia *ni el nom. Mentres sigui per una idea* elevada, per una intenció noble o per una queixa justa, els que fan aquest setmanari de la vida nacional, tindrán l'honor de coincidir amb totes aquelles manifestacions, siguin de qui siguin.

«España» vol ésser el torna-veu de la mateixa Espanya. Vinguin del pla o de les serralades, de la montanya o del mar, vinguin de la vila o de la ciutat, de la capital o de la provincia, els ecos de tot lo notable serán transportats en aquelles planes amb tot l'amor i amb tota la sinceritat que tenen les ánimes nobles.

«España» veu que Espanya vol viure, que Espanya vol caminar, que Espanya veu lo podrit dels seus oripells, que Espanya veu la flaquesa del seu lleó, que Espanya veu fondres les columnes del seu Non-Plus-Ultra gloriós, que Espanya veu descendir les seves manifestacions culturals, i aixís aquest setmanari vol donar vida a tot lo que's mort, reconfortar lo decaigut, i llençar en les allaus tenebroses del passat les croces rudimentaries en que tants anys caminem i respirar oxígen enlloc d'aire infestat, i de tenir pols, i de tenir cervell, i de tenir cor.

En aquest poble de l'*spleen,* de la des*preocupació, en aquest poble on ningú* llegeix i que ben pocs posseeixen l'hábit de l'estudi, en aquest poble on la gent viu de vanes quimeres, de dolces ilusions, de somnis venturosos, batallar per la realitat és una cosa ináudita. I més ho és encare fer-ho per la sinceritat. Perque la mentida i l'apariencia son els millors remeis pels nostres dolors i per les nostres engunies. L'engany és una cosa corrent i acceptada i les bones paraules i les satisfaccions son d'ús i costum en totes les demandes en gent oficial. Vivim en una farsa contínua, i la política, nostre primer element, és una farándula i per lo *tant un absurde. Se fan ministres i s'inter*preta malament la paraula *ministeri*. Se fan diputats i el diputat no és mai la vera expressió dels que l'han elegit. El Parlament no ha estat mai la veu fidel del poble. Se parla de cultura i no hi han mestres, se diu de Belles Arts i hi ha Academies irrisories, només son una realitat la milicia i el clero, la religió i la força; és una mentida la llógica i la raó. Hi ha una miseria terrible i no hi ha hisendistes; no hi ha treball i no hi ha qui el fomenti; hi ha braços plegats, estómecs buids, i arreu mans esquálides s'allarguen captadores... Peró viuen espléndidament els *monopolis, els trusts, les companyíes i so*cietats anónimes i els bancs inombrables se reparteixen dividendos enormes.

Més que de somnis o d'ilusions, més que d'aquest boig ambient del no preocuparnos de lo que més vivament ens afecta, vivim arbitraria, paradóxicament.

Vé de Madrid el saludable aire renovador, vé de Madrid on tants cervells fracassats han tingut a les mans els nostres destins, d'aquell Madrid on s'ha criat la vida oficial, on s'ha bastit la política de camarilla i de trampa, d'on van i venen les aspira*cions dels pobles d'Espanya, d'on n' han* vingut tantes desllealtats i tantes ingratituts. Hi ha gent de Madrid que posa seny, que mira les necessitats dels altres, que veu els dolors dels demés. Gent de Madrid que posa fré a les disbauxes, i a la bogería hi oposa la llógica i la raó. Vé d'allá on no s'ha escoltat an en Costa, que s'ha pres per quiméric an en Pi i Margall, qui ni an en Salmerón saberen donar unes flors de gratitut quan el seu cadavre passá per llurs carrers, en un pas ben históric per nosaltres, i on, en canvi, prengueren relleu un Cánovas, un Silvela, un Montero Ríos, famosos en la *bogería del 98, encare que arrastrats per* l'allau de la plebeia patriotería, s'ha escoltat a un Romanones, a un Cierva, a un Maura amb tots els pecats del 909, a les penalitats d'un Dato, i a tots els polítics que tingueren no una força i un valor positiu i veritable, sino una quimérica energía per aguantar-se en el poder obtenint les reials confiances.

Del Madrid que pensa i estudía, del Madrid que no és d'aquell Madrid del Mesonero Romanos, que nosaltres havem vist en «El Santo de la Isidra» i en «La Verbena de la Paloma», on la xulería que fa xistos *i pren mançanilla i s'alimenta de soleás*, vé aquest setmanari per a renovar un nom, un prestigi, un valor; vé a donar impuls a un patriotisme real, no aquell patriotisme fictici i perniciós que ha vingut d'allá fins avui. Les veus dels morts tornen, els llibres tancats llarcs temps tornen a obrir-se, i damunt de la miseria i del dolor, damunt de les oriflames i de les despulles lamentables, damunt de la desconfiança i de la despreocupació, aquestes veus ni massa joves ni massa velles clamen vigorosament una reivindicació. La cendra dels pecats, dels fracassos, dels errors que fins ara constituiren les ruines *del nostre passat, aquest vent saludable* i reconfortador, s'ho emportará tot, aires enllá.

Confiança en el present, confiança en l'avenir. Perqué nó? No és Espanya que torna en sí? Doncs siguem-hi tots en aquesta hora suprema d'obrir els ulls de nou. No regatejem els nostres esforços i aquests que'ls comencen a realitzar semblen tenir prou garantíes de que no serán gastats en vá. Aquest setmanari és nascut de l'enuig i de la esperança, parella espanyola. I aquí Espanya als vint anys se sent esperança siguent utopista i als cinquanta se sent enuig *siguent un anacronisme. Per aixó doncs els* que'l redacten, ni del tot joves ni del tot vells, farán potser desaparéixer aquesta eterna parella espanyola que balla en les taules del nostre destí.

Formen la redacció homes no coneguts en la política dels partits, sino en la política de les lletres. Hi ha l'Ortega Gasset, Pius Baroja, Ramir de Maeztu, Ramon Pérez de Ayala, Lluís de Zulueta, Eugeni d' Ors, Martínez Sierra i Joan Guixé. En els seus col·laboradors s'hi compten, entre altres, l'Alomar i en Corominas. Ens plau notar que una vegada més, gent catalana s'interposa *a favor de les coses d'Espanya, que Cata*lunya aporta també el seu carreu en la obra de la regeneració d'aquest poble. I l'Ors, en Xenius, no será allá en nom del seu partit polític, ni del seu imperialisme, ni de les teoríes noucentistes, encare que ell deu creure que la salvació d'aquest poble no és la resolució dels problemes morals i materials, sino fins que Espanya pugui crear espiritualment una germana de la seva Teresa la Ben Plantada. En mig de les realitats en

que volen viure será difícil trobar una altra Teresa, com será difícil poguer trobar una altra Catalunya que ajudi amb la seva riquesa moral i material en tots els ordres de la vida, al enaltiment d'aquesta Espanya caiguda, xacrada, malaltiça.

IDEOLOGÍES

L'IDEAL DE L'AVENIR

La producció actual, obra d'una minoría famolenca i ineducada, es deficient amb relació a les necessitats de la raça. Divorciat el nostre cervell de les lleis naturals, solzament rendeix fruits deteriorats i escassos. I com indeclinable conseqüencia de la escassetat dels aliments i dels rigors del sobretreball dels més, es produeix el dolor moral i físic, la miseria fisiológica, la degeneració de la especie, i, en la esfera moral, l'odi de classes i el aspror a la vida.

Emprò, tan deplorable estat de coses no pod pas ésser etern. Vindrán temps en que la ciencia il·luminará les conciencies i enlairará els cors. I aleshores, quan, exilat el culte fetixiste del capital, l'home hagi sigut incorporat a les lleis de la evolució; quan, esbrinades i explotades les forces naturals, el Cosmos treballi per nosaltres, posant en acció infinites máquines i fabricant mercaderíes a preus irrisoris; quan descobert el secret de la síntessi químiques, l'enginyer de l'avenir elabori sens el concurs de la terra, la fécula, el glúten, l'albumina, el sucre i la grassa, utilitzant al efecte la força viva dels raigs solar o qualsevol forma d'energía natural; quan el sojorn ben guanyat permeti la universalització de la ciencia i de l'art, i tots poguem saboreijar les inefables armonías i belleses que bateguen en el fons de la Naturalesa; quan, en fí, redimits per la solidaritat i l'amor, tots ens sentim ondes d'una mateixa corrent vital, célules germanes d'un mateix cos... ¿quin significat tindrán les paraules ric i pobre, amo i esclau, feliç i desgraciat? ¿qué 'ns importará aleshores que l'amor multipliqui sobremanera l'especie, ni que'l cel adust i terra ingrata ens regateijin els seus dons? Allí hi haurá, enérgic i obert per a reaccionar contra tota sort d'accidents cósmics, el cervell humá, sublimat per la fidel acomodació al mecanisme del món, oferint-nos generós noves i salvadores invencions. Nostre será també el tresor de la inextingible foguera solar, que la ciencia, emancipada tal volta de nostra antiga i fadigada mare, la terra, sabrá enmotllar i glebar en resplandents fruits i daurades espigues. ¿Quí és el qui tem l'agotament de la força solar, del moviment del vent i dels mars, de les catarates de les cordilleres, de la sobirana potencia del pensament?

LUDOVIC PETRUS.

Cròniques barcelonines

Fenòmens polítics

La vida dels partits republicans catalans s'ha distingit sempre per la varietat de fasses en que passen els seus organismes. Ahir teníen una vida próspera, vital, ubérrima, se lluitava hardidament en nom de l'ideal *respectiu i el periódic i la tribuna eren barricades* on, idealment, hi flamejava la bandera de la victoria.

Les dretes eren anorreades, el caciquisme foragitat, i tot lo que constituía un anacronisme o una mentida queia desfet per la ventada furienta dels ideals democrátics. Els homes representatius de les diverses tendencies republicanes feien tangible lo que era un programa, quines fórmules preníen cos amb l'entusiasme i l'abnegació dels seus defensors.

Avui un aclaparament, una inercia completa és en els organismes republicans que ahir teníen prou força per a disputar-se ells sols la victoria. Ha fugit l'entusiasme, ha desaparescut la fé, els falta cohessió, no hi ha energía, no tenen valor, no representen cap prestigi; els centres s'han tornat cassinets, i les grans colles d'homens que constituíen una agrupació, son ara *quatre amics* que vetllen el seu programa, la seva bandera i el seu nom inicial. Es dolorós dir-ho, peró davant de la realitat dels fets no hi podem oposar la mentida ni l'enganyadora apariencia. Migrada es la vida dels radicals, migrada l'U. F. N. R., migrat el reformisme, migrades totes les altres forces, escampades o desfetes.

No mirem les causes que han portat tot això, deixem en pau els fets passats, i creiem solament de que sino vé una reacció, una recomfortadora virada, segurament la mort dels ideals democrátics será un fet inevitable, desesperador.

Tornen els temps vells, torna el caciquisme desmoralitzat, tornen les dretes desvergonyidament a fer-se seus els governs de les ciutats i de les viles, i un aire rural invadeix els funcionaments oficials amb una toçuda i perfidiosa tenacitat.

I altre volta ens interroguem: és fracás dels homes o fracás de les idees? Les nostres corrents modernes han dut amb el seu progrés uns aires individualistes en les nostres multituts. Hi han apassionaments, peró no hi ha cohessió, hi ha entusiasme peró no hi ha fé, i com algú ha cridat: disciplina! se li ha dit, en nom de la democracia que no hi havía dret a exigir-ne, i el que s'ha sentit orador, i el que ha fet un article ressonant, ha pres ínfules de capitost, i ha dit solemnialment i amb superioritat la seva opinió; si no se l'ha cregut ha fet dissidencia i la dissidencia, avui per avui, representa una pérdua, després d'un error.

Amb tot, s'ha de reconéixer que hi ha dissidencies naturals i fins respectables, peró no produeixen gran cosa. Son aquestes de les produídes per error de procediment o per no encobrir les tares dels altres. Peró les innombrables dissidencies produides dintre els partits republicans, ho han sigut per l'enveja i per la ambició. Molts s'han cregut que la política es un pedestal, un escambell. Entre els monárquics els serveis se paguen amb condecoracions, entre els republicans alguns se creuen que s'han de pagar amb actes.

Aquí radica principalment, la mort de la fé en els ideals democrátics i lliberadors. Mentres hi hagi qui reparteixi prebendes i benifets, mentres hi hagi qui nedi en luxe quan abans d'ocupar certs llocs eren simples artesans, els partits citats estarán sempre en fallida.

Tot aixó ens ha suggerit la formació d'un altre agrupament polític republicá. Portará per nom Partit de Renovació Republicana, els seus organitzadors son la redacció de «Los Miserables», que han nombrat un comité per a redactar ja el manifest-programa, en el que hi figura a davant de tots nostre il·lustre amic Angel Samblancat.

Tots els que coneixem an en Samblancat sabem la puresa dels seus ideals, i lo immaculada que és la seva ploma. Esperem que ell amb el seu saber i amb el seu prestigi fará que el nou partit sigui una veritable renovació, una cosa més que un partit nominal i sense ánima. No hi podem fer encare cap comentari, peró desitjem al menys que l'experiencia que deuen tenir de les causes que minen als altres partits i més amunt citades, servirá de base i de fonament al nou partit embrionari, nascut segurament del dolor que causen els partits avui existents.

P. DE P.

Notes i comentaris

Aclaració previa

Algun amic nostre s'ha sentit molestat pel tó amb que en el nombre passat parlavem del Centre de Dependents. Aquella nota era la expressió de la repugnancia que ens causa que's faci de la caritat una exhibició i les nostres paraules no podíen mai tenir l'intenció d'ofendre a ningú i menys an aquells amb els quals ens trovem lligats amb llaços de fonda amistat i de idéntica afinitat espiritual.

Moralitat en paréntesi

«Diari de Sabadell» surt l'altre dia mig enfadadot, perque els propietaris del Teatre Principal l'han cedit a una empresa de varietés. Aixó no li agrada al confrare, i per aquest motiu vol que tots els seus redactors síen model de virtuts i moralitat, i que mai sentin la temptació de la carn que ofereix una dóna demunt les taules de un *music-hall* puig aquestes excitacions castiguen la salut i debiliten el patriotisme de que necessariament han d'estar posseits els què escriuen el confrare, i per aixó creuen que la gent del *Cassino* són unes verges pudibundes.

Un amic nostre, mal intencionat, deia que amb aixó venjava el «Diari» unes solemnials bofetades rebudes patrióticament.

***

La cristiana i pulcra «Gazeta del Vallés», acusa rebut d'un *passe* a l'«Eden Salón» amb una discreció encantadora; ja'ns imaginem als seus redactors saboreijant amb fruició les delicies del «couplet» i les exquisites ses del *foyer*, les quals podser farán ablanir la ferria germanofilia del confrare.

Els ous a Espanya

Els periódics es llamenten fa molts díes perque'l Govern no dicta mides rápides per a prohibir el negoci d'exportar ous de gallina a les Amériques, com sembla que ho vé fent una societat constituída a Barcelona per aquest objecte, doncs Espanya no produeix de molt els ous que necessita pel consum.

No sabem pas de que's queixen aquests periódics. Nosaltres ja fa temps que ho sabem que Espanya no té ous, i callem. Empro, val a dir-ho. La professó ens va per dintre.

Noves

En el Círcol Republicá Federal se celebrará avui dissabte un escullit ball de disfreces, havent-se encarregat del programa l'aplaudida Banda Municipal.

Demá diumenge, amb la mateixa Banda, tindrá lloc un lluit ball de tarde.

Per al vinent dijous, dia 11, la Joventut Recreativa prepara un gran succés carnavalesc, celebrant l'antic "ball del barraló" i de disfreces, adjudicant-se premis a les disfreces que s'ho mereixin.

Ha mort, a una avançada edat, el pare del nostre amic i correl·ligionari en Salvador Ribé García.

Al donar aquesta trista nova als nostres llegidors, creiem que nostre amic no haurá perdut la seva reconeguda serenitat per a soportar aquest atribulat acte i voldríem que aquestes ratlles, filles de nostra sinceritat, servissin de lenitiu a la justa pena que'n aquests moments l'afligeix.

—Un dia d'aquesta setmana en la fábrica den Domingo Casanovas un infeliç jovenet fou víctima de una máquina quedant mort al acte, i lo més greu del cas és que, segons s'ens ha dit, aquest noi no tenía l'edat reglamentaria que la llei exigeix per a treballar a la fábrica. Seria molt convenient que la Junta de Reformes Socials tingués en compte aquest cas i es fés justicia.

—Hem sigut atentament convidats als Balls de Disfreces que per inauguració de la nova sala de varietats, instalada en el que fou teatre Principal, se celebrarán avui. Agraim l'atenció.

Impremta de J. Sallent i Prat, Sant Quirse; 32; Teléfon 520

Kiosc de Canaletes

Cervesa E. Petry,

S. EN C.

Exigeixis en els taps la marca del Representant

Gasseosa F. PANÉ

Se serveix a domicili

Rambla, 198 Latorre, 2

La Mutual Vascongada

Societat Espanyola Popular d'Estalvi i Previsió

Autoritzada legalment amb fetxa 26 Decembre 1910

Aquesta Societat te constituída la fiança o el dipòsit de garantía que exigeix la Llei, funciona baix la inspecció del Estat Espanyol i d'acord amb els preceptes de la Llei de Segurs de 14 Maig de 1908

OBJECTE DE LA SOCIETAT

Crear un capital a cada un dels seus socis, mitjantsant entregues desde 5 pessetes al mes, durant deu anys.

PROBLEMES QUE RESOLT:

Socor per a la viudetat :: Herencia per a la familia :: Capital per a l'obrer :: Retir per a la vellesa :: Dots per els fills :: Protecció als orfes.

Representant a Sabadell

Joan Juncá

Carrer LLOVET, 17

Gran comerç de làmpares elèctriques

Abans de comprar cap làmpara visiteu la casa

Pont i Manau Convent, 70

on hi trovareu les millors marques conegudes i a mellor preu que a casa de cap electricista

Fotografía Moderna

Fotografíes, Ampliacions Postals i Reproduccions :: PREUS :: ECONOMICS **Currea, 50 Sabadell**

JOHN MANICH

Dipósits, vigues i voltes de

"CIMENT ARMAT"

Turull, 49 i 51 Telèfon 531

SABATERIA TOUS

Es la casa que ven el calçat més elegant i més ben confeccionat a preus reduits

EMPRESA DE POMPES FÚNEBRES LA OMEGA

Societat colectiva -- 3 Sucursals amb teléfon

Safreig-Vell, n.° 18 Teléfon 504 — **Rambla, n.° 18** Teléfon 506 — **San Pau, n.° 9** Teléfon 508

Un 45 per % d'economía en tota classe d'enterros :: CORONES a preu de fábrica

UNICA EMPRESA QUE POSSEEIX CAMBRA DE DESINFECCIÓ

Enterros a plassos a UNA pesseta setmanal. — Cotxe especial per a portar els baguls a domicili. — Desinfecció a domicili gratis. — **Servei permanent.**

Fábrica i taller: Arrabal de dins, 12